

**Oh Betlem, "casal del pa", ja no ets la més petita;
en la teva humilitat hi ha divines trasmudances:
l'Increat hi és nadó i el Verb, paraula humana:☐
Glòria a Déu a dalt del cel,
i a la terra pau als homes.**

Betlem: el nom significa casa del pa. En aquesta "casa" el Senyor convoca avui a la humanitat. Ell sap que necessitem alimentar-nos per viure. Però sap també que els aliments del món no sadollen el cor.

Betlem és el punt d'inflexió per canviar el curs de la història. Allà, Déu, a la casa del pa, neix en un pessebre. Com si ens digués: Aquí estic per vosaltres, com el vostre aliment. No pren, sinó que ofereix l'aliment; no dona alguna cosa, sinó que es dona ell mateix. A Betlem vam descobrir que Déu no és algú que pren la vida, sinó aquell que dona la vida. A l'home, acostumat des dels orígens a prendre i menjar, Jesús li diu: «Preneu, mengeu: això és el meu cos» (Mt 26,26). El petit cos de l'Infant de Betlem proposa un model de vida nou: no devorar i acaparar, sinó compartir i donar. Déu es fa petit per ser el nostre aliment. Nodrint-nos d'ell, el Pa de Vida, podem renéixer en l'amor i trencar l'espiral de l'avidesa i la cobdícia. Des de la "casa del pa", Jesús porta de nou a l'home a casa, perquè es converteixi en un familiar del seu Déu i en un germà del seu proïsm.

Davant el pessebre, comprenem que el que alimenta la vida no són els béns, sinó l'amor; no és la voracitat, sinó la caritat; no és l'abundància ostentosa, sinó la senzillesa que s'ha de preservar.

[Homilia del papa Francesc en la missa de la Nit de Nadal](#)

[Carta de Navidad del prior provincial de la Provincia de Hispania, fr. Jesús Díaz Sariego](#)